

[Søren P. Larsen.]

saadant Grundlag, at der ikke hersker Tvivl om Rigtigheden af de Slutninger; man drager deraf.

Hvad selve Lovforslaget angaar, er det jo let overskueligt, og det fremtræder som før nævnt som en Aftale mellem Ministeren og Tjenestemandorganisationerne. Vi har ikke fra vor Side Ønske om Udvalgsbehandling, for der er ikke meget at forhandle om efter den Aftale, som er sluttet mellem Ministeren og Organisationerne, og som Lovforslaget giver Udtryk for.

Vesterager: Dette Lovforslag hviler jo paa en Overenskomst mellem Regeringen og Tjenestemandorganisationerne, og derfor kan mit Parti ogsaa tiltræde det, selv om vi nok kunde have ønsket en helt anden Ordning. Det er jo saaledes, at nu er det „tomme Rum“ i Virkeligheden udfyldt, og det havde vel da været lige saa naturligt, om man havde ændret Loven i Stedet for fremdeles at køre paa disse midlertidige Love. Men det er jo nu Regeringens Maade at tage det paa; man tager Lønspørgsmaalet baade i Erhvervslivet og over for Tjenestemændene saadan et Aar ad Gangen, ganske midlertidigt. Det kan ikke siges at skabe særlig stabile, særlig trygge Forhold. Men nu staar vi engang over for dette Lovforslag, og vi maa som sagt i Kraft af, at det hviler paa en Overenskomst, tage det til Efterretning. Efter min Mening skulde man se at komme til en mere samlet Overvejelse angaaende Lønspørgsmaalet, men det maa jo komme til sin Tid. Jeg tror ikke, man kan blive ved at skyde det fra sig; og der vil ogsaa blive adskillige andre Ting foruden Reguleringstillægget, som man maa tage op til en samlet Drøftelse. Jeg kunde blot pege paa Stedstillægget, som jeg ogsaa finder trænger i høj Grad til en Revision.

Men alt dette skal jeg for Øjeblikket lade ligge og kun tilsige mit Partis Medvirken til, at Lovforslaget gennemføres.

A. M. Hansen: Lovforslagets Virkning er jo kort og godt denne, at Tjenestemandslønningerne for det kommende Finansaar forbliver uændrede, og dette kan mit Parti, alle de oplyste Forhold taget i Betragtning, tiltræde, hvorfor jeg kan anbefale en hurtig Gennemførelse af Forslaget.

Jens Thomsen Det foreliggende Lovforslag betyder en Udgift for Statskassen paa 17½ Mill. Kr. til Tjenestemændene ud over det Beløb, som Tjenestemandsløven

betinges. Det er jo ikke første Gang, at Staten optræder rundhaandet over for Tjenestemændene, og det skal erkendes, at Konsekvensen af at lade Tjenestemændene beholde de to Tillæg, som de intet Krav har paa, ikke er saa farlig, som det var at give dem Tillæg i 1936 og 1937. Dengang gav Lønstigningen nemlig Anledning til mange nye Lønkrav og Lønstigninger; da sattes den endeløse Skrue i Gang, hvor Lønstigninger og Prisstigninger automatisk indvirkede paa hinanden. Nu er den endeløse Skrue dog standset, fordi Valutakontorets varefordyrende Virksomhed er blevet noget indskrænket, og fordi en Del Varer er kommet paa Friliste. Sveskerne faldt jo fra 1 Kr. 60 Øre pr. kg til 70 Øre, Rosinerne fra 1 Kr. 40 Øre pr. kg til 70 Øre o. s. v. Men naar nu Pristallet skal sætte Skatte- og Lønkraven i Gang i den modsatte Retning, standser man den automatiske Virkning mellem Løn og Pristal, og det maa vort Parti anse for uheldigt, selv om vi staar lige over for et Valg.

Før i Tiden blev Embedsmændenes Lønninger reguleret efter Kapitelstaksterne, det vil sige, at Lønningerne blev ansat i Forhold til Priserne paa Landbrugsprodukterne, og det var en forstandig Ordning, for det er jo Jordens Produkter, der har afgørende Betydning for hele Befolkningens Levestandard i et udpræget Landbrugsland som Danmark. Havde man bevaret denne naturlige Regulering, var vi ikke kommet ud i den nuværende urimelige Fordelingskrise, hvor mange tjener for meget, men flere for lidt, hvor Fattigdommen breder sig hos de mange, der slider og slæber, medens Formuerne strømmer ind til Monopolindehaverne. Ja, Tjenestemændene brandskattes jo ogsaa gennem Varefordyrelserne, men de holdes skadesløse gennem Lønningslovene, idet Lønningerne stiger i Forhold til Udgiftsstigningerne. Men det foreliggende Lovforslag beviser, at man nødtigt gaar ned, naar det gaar nedad.

Det skal erkendes, at Finansministeren har varetaget sine Tjenestemænds Interesser flot, naar han tilfører dem 17½ Mill. Kr. mere, end de havde Krav paa efter Lønningslovgivningen. Jeg kunde ønske, at Landbrugsministeren vilde lære en lille Smule af Finansministeren, naar han skal varetage Landbrugets Interesser. Hvis en eller anden Katastrofe paaførte Tjenestemændene et Tab paa 100 Mill. Kr., som Staten ved en Forsømmelse havde Medansvar for, mon Finansministeren saa vilde nøjes med at foreslaa, at Staten gav et Bidrag paa 4 eller 6 Mill. Kr.? Nej, efter